

ת"פ 49146/07/14 - מדינת ישראל נגד גואד חאמד, יאזן חאמד, עאמר נאבלסי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49146-07-14 מדינת ישראל נ' חאמד(עציר)
ואח'

בפני כב' השופט איתן קורנהאוזר
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. גואד חאמד (עציר)

2. יאזן חאמד (עציר)

3. עאמר נאבלסי (עציר)

הנאשמים

גזר דין - לגבי נאשם 2

רקע

1. הנאשם הודה והורשע, במהלך ישיבה שנקבעה לשמיעת ראיות, בעבירות נסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות (2 עבירות) וכן התפרעות (2 עבירות), אשר אירעו בשני אירועים נפרדים.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 4.7.14 סמוך לשעה 21:00, החלה התפרעות של עשרות צעירים רעולי פנים בכניסה לכפר אום טובא, אשר ידו אבנים לעבר כוחות המשטרה. המתפרעים אף הבעירו צמיגים וניסו לדרדר פח אל עבר הכוחות במקום. כתוצאה מיידוי האבנים נפגע אחד השוטרים ברכו. הנאשם 2 היה בין המתקהלים, ידה מספר אבנים בהיותו רעול פנים, ואף קרא לנערים נוספים ליידות אבנים.

למחרת, באותה השעה ובאותו מקום, התקהלו והתפרעו צעירים, כשחלקם רעולי פנים, תוך ידוי אבנים אל עבר כוחות משטרה, והבעירו עגלת אשפה וצמיג. בנוסף, ירו המתפרעים זיקוקים לעבר הכוחות. נאשם 2 ידה מספר רב של אבנים אל עבר כוחות המשטרה, בעודו רעול פנים, קרא לנערים נוספים להצטרף אליו, ובצוותא עם הנאשמים האחרים חסמו את הכביש באמצעות דחיפת עגלת אשפה.

הנאשם נעצר עד תום ההליכים.

2. בטרם נשמעו טיעונים לעונש, הוגש תסקיר אודות הנאשם, שהתקבל במסגרת הדיון בת"פ 35702-03-14. שירות המבחן תיאר את נסיבות חייו של הנאשם, אשר הוריו התגרשו כשהיה בן 4, נשר מלימודים בכיתה י', וחבר לקבוצה שולית בשנים האחרונות, איתה ביצע עבירות של שימוש בסמים, השגת גבול ונסיון גניבה. שירות המבחן התרשם מצעיר בעל קושי בהפעלת שיקול דעת מעמיק ודפוסי

עמוד 1

התנהגות בלתי בשלים, הנוטה לפעול באימפולסיביות, ללא חשיבה על תוצאות והשלכות מעשיו.

שירות המבחן שקל לשלב את הנאשם בהליך טיפולי, לצד המלצה על ענישה מותאמת, ואולם הנאשם נעצר בתיק זה, בטרם הסתיים ההליך.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה הפנתה לכך שמדובר בשני אירועים, וציינה את חומרתם. לאור התייחסות הפסיקה לעבירות דומות, וכן לאור חלקו הדומיננטי של הנאשם, עתרה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 8-18 חודשי מאסר לגבי האישום הראשון, מתחם הנע בין 10-20 חודשי מאסר לגבי האישום השני. ובהתחשב באמור לעיל ובעונשים שהוטלו על הנאשמים האחרים בתיק זה, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם מאסר למשך 18 חודשים, במצטבר למאסר שהוטל עליו בתיק קודם, וכן קנס כספי.

4. בא כוח הנאשם הדגיש כי הנאשם קיבל אחריות, על אף קשיים ראייתיים בתיק. תסקיר שירות המבחן היה חיובי, ואף הומלץ בו על גישה שיקומית, זאת בגין הרשעתו הקודמת של הנאשם, המלצה שלא יושמה בשל מעצרו בתיק הנוכחי. הסנגור הפנה להסדרי הטיעון עם שני הנאשמים האחרים בתיק זה, במסגרתם הוטלו עונשים של 9 חודשי מאסר וכן 7.5 חודשי מאסר. לדבריו, תוקן כתב האישום בעניינו של הנאשם 1, אך ורק על מנת להצדיק את רף הענישה שהוסכם, ואת האבחנה בינו לבין נאשם זה. על אף העובדות בהן הורשע, הנאשם לא היה חוליה מרכזית בהתפרעות, במהלכה השתתפו עשרות צעירים שיידו אבנים, ולא נזקקו לדרבון על ידי הנאשם. בנוסף, טען בא כוח הנאשם, כי ידיו האבנים לא בוצע בסמוך לכביש, וכן לא היתה פגיעה ממשית בשוטרים (לצורך זה צירף את הודעת השוטר שנפגע, ולפיה לא נזקק לטיפול רפואי והמשיך באותו יום בעבודתו). לפיכך, ולאחר שהפנה לפסיקה, עתר להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם.

מתחם הענישה

5. העבירות בהן הורשע הנאשם, הן עבירות הפוגעות בסדר הציבורי ובבטחון הציבור. אדם המנסה לפגוע בשוטר, מכרסם בתשתית הסדר הציבורי, ובכושר ההרתעה של כוחות השיטור. המחוקק ראה לנכון להגן על שוטרים, בקובעו עונש מינימלי בגין עבירה זו. כאשר מבוצע נסיון תקיפה כנגד שוטרים באמצעות אבנים, מדובר בפעולה המסכנת את גופם ואף את חייהם של אותם שוטרים הנמצאים בפעילות בשליחות החברה כולה.

כך עמד בית המשפט העליון, על החומרה היתירה שבתקיפת שוטרים:

"העבירה של תקיפת שוטרים נושאת עימה חומרה מיוחדת שכן יש בה משום קריאת תיגר על אושיות שלטון החוק והעדר מורא מפני רשויות האכיפה. יכולתם של גורמי אכיפת החוק לפעול ללא הפרעה, ובוודאי שללא התנגדות אלימה, היא אבן יסוד של הסדר החברתי. לא בכדי קבע המחוקק עונש מינימום של שלושה חודשי מאסר..."

(ע"פ 8815/12 אחמד מחמוד נ' מדינת ישראל (15.1.13), פסקה 6).

עמוד 2

6. בנסיבות המקרה הנדון, מדובר בשני אירועים דומים, במהלכם השתתף הנאשם בהתפרעויות אשר כללו ידוי אבנים לעבר שוטרים, הבערת צמיג ועוד. הנאשם נטל חלק פעיל בהתפרעויות, כשהוא רעול פנים, וקרא לאחרים להצטרף אליו. לעומת המקרה הראשון, בו נפגע שוטר כתוצאה מאחת האבנים שהושלכו בהתפרעות, וכן הנאשם השליך בו מספר אבנים, במקרה השני יידה הנאשם מספר רב של אבנים, וכן במהלך ההתפרעות נורו זיקוקים לעבר השוטרים. בהתאם לראיות שהציג בא כוח הנאשם, השוטר שנפגע מאבן, אכן לא נחבל באופן קשה ממנה, ואולם עצם הפגיעה בו מעידה על מידת הסכנה שהיתה באירוע זה. לאור נסיבות דומות אלה, לא מצאתי לאבחן בין האירועים השונים, בעת קביעת מתחם ענישה נפרד לכל אישום. לצד חומרת נסיבות האירועים, יש לציין כי אירועים אלה אינם מאופיינים בחומרה בה יש לראות אירועים דומים המבוצעים באיזור רגיש, דוגמת הר הבית.

7. עיון בהסדרי הטיעון שנעשו עם הנאשמים הנוספים בתיק, מעלה כי מבחינת העובדות בהן הורשעו שני הנאשמים האחרים, מדובר בהשתתפות בשתי התפרעויות, וכן ידוי אבנים לעבר השוטרים. לעומתם, הנאשם 2 קרא לנערים נוספים ליידות אבנים, היה רעול פנים, וכן באירוע השני יידה מספר רב של אבנים. בגין אותן עובדות, במסגרת ההסדרים שערכה המאשימה, הורשע הנאשם 1 בעבירה אחת של נסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, בשתי עבירות התפרעות, ונדון בהסכמה ל-7.5 חודשי מאסר בפועל. לעומתו, הנאשם 3 הורשע בשתי עבירות התפרעות, שתי עבירות נסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, בעבירת סיכון דרכים, ונדון בהסכמה לעונש של 9 חודשי מאסר. מדובר בענישה מוסכמת על הצדדים, לגבי שני הנאשמים, נעדרי עבר פלילי, אשר במסגרתה נדונו אף לקנס כספי.

שבתי ועייתי בעובדות בהן הורשע הנאשם 2, וכן בטיעוני המאשימה, ולא מצאתי הנמקות ראויות לאבחנה הכה משמעותית אותה ביקשה המאשימה לבצע, בין עניינו של נאשם 2 לזה של הנאשמים 1 ו-3. כאמור, קיימות נסיבות מסוימות המצביעות על מידת חומרה גבוהה יותר במעשיו של נאשם 2, ואולם לא במידה לה עותרת המאשימה. עובדה זו חשובה, לשם ישום עקרון אחידות הענישה במקרה זה, תוך ביצוע ההתאמות הדרושות, בהתאם למפורט לעיל.

אף הפסיקה הנוהגת, תומכת ברף הענישה שנקבע לגבי הנאשמים האחרים, כמשקף רף ענישה הולם, אם כי לא זהה לחלוטין, לגבי הנאשם 2, כאשר מתחם הענישה בעבירות דומות נע בין מספר חודשי מאסר ועד שנת מאסר בפועל (ראו כדוגמא עפ"ג (י-ם) 48515-02-14 **קוואס נ' מדינת ישראל** (22.06.2014); עפ"ג (י-ם) 41746-02-14 **אברהים חאמד נ' מדינת ישראל** (22.05.2014)).

8. לאחר ששקלתי את מידת הפגיעה באינטרסים המוגנים, את נסיבות ביצוע העבירות וכן הפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם הענישה לגבי כל אחד מהאישומים, נע בין חמישה לחמישה עשר חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

9. הנאשם צעיר כבן 19, כנגדו הרשעה קודמת בגין עבירות רכוש, ובמהלך מעצרו נדון למאסר למשך חודש ימים. אין ספק כי העובדה שהנאשם ביצע את העבירות בהן הורשע כעת, במהלך ניהול תיק אחר, מחזקות את הרושם כי אין כל מורא עליו. באופן דומה, התרשם שירות המבחן כי הנאשם נוטה לפעול באופן אימפולסיבי, ללא הפעלת שיקול דעת מעמיק, ומבלי לשקול את תוצאות מעשיו. הנאשם שב על מעשיו, יום אחר יום, תוך ידוי אבנים רבות לעבר שוטרים, בעודו רעול פנים, ותוך קריאות לנערים אחרים

ליידות אבנים. כפי שציינתי לעיל, יש לאבחן בין ענינו של נאשם זה לענינם של הנאשמים האחרים, ואולם אבחנה זו אינה כה משמעותית כפי טיעון המאשימה.

יש לזקוף לזכות הנאשם את העובדה שהחליט לקבל אחריות על מעשיו, לאחר כפירה אך בטרם נשמעו עדים, את גילו הצעיר, את נסיבות חייו שפורט בתסקיר, וכן את העובדה שזהו מאסרו הראשון. כולי תקווה כי הנאשם יפיק לקחים ממידת העונש, שלילת חרותו, אשר תהווה הרתעה ממשית כנגדו מלשוב ולבצע עבירות.

10. בהתחשב בעובדה שמדובר בעבירות בעלות אופי דומה, אשר נעברו בסמוך זו לזו, החלטתי להטיל על הנאשם עונש אחד בגין שני האירועים. לא מצאתי בטיעוני בא כוח הנאשם, הנמקה ראויה לחפיפת עונש זה, לעונש אותו ריצה הנאשם בגין עבירות הרכוש. העובדה ששירות המבחן שקל להמליץ המלצה מסוימת, איננה מעידה כי בית המשפט אכן היה מאמץ המלצה זו.

לנוכח כל האמור לעיל, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 12 חודשי מאסר בפועל, זאת בניכוי ימי מעצרו בהם היה עצור בגין זה בלבד, בהתאם להודעה מוסכמת שתינתן על ידי הצדדים תוך 7 ימים מהיום.
- ב. שישה חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו, עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. שלושה חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו עבירת אלימות מסוג עוון או עבירת התפרעות.
- ד. קנס בסך 750 ₪ או שלושה ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.5.15.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ח' שבט תשע"ה, 28 ינואר 2015, במעמד הצדדים.